

Dr. MAASLAND leze, wat GRASER in zijn verhandeling over breuken in het *Handbuch der praktischen Chirurgie* van VON BERGMANN c. s. mededeelt (Band III, I. Theil, pag. 597). Voor zoover het een vergelijking tusschen de nieuwere en oudere methode betreft, zijn het (pag. 696) woordelijk de volgende regels: „Wiewohl zu erwarten steht, dass sich alle ärztliche Kreise im Bälde die „Ueberzeugung anschliessen, dass eine offene Herniotomie mit Spaltung des „Einklemmungsringes von aussen nach innen viel leichter und sicherer ist, „als die früher ziemlich allgemein geübte Methode, soll doch *wenigstens im „Anhange* auch noch *die ältere Methode beschrieben werden*”. (De cursiveering is van GRASER).

Het gaat toch niet aan om GRASER ook als voorstander van „die aeltere Methode” aan te merken, omdat hij hier ongeveer een pagina gebruikt om ze te beschrijven.

Elk, reeds langer onze kunst beoefenend chirurg, heeft volgens „die aeltere Methode” geopereerd; en zoo kan Dr. MAASLAND zich herinneren, dat hij operaties bijgewoond heeft, waarin ook ik den herniotoom van COOPER gebruikte. Tempora mutantur, nos et mutamur in illis. Hetzelfde moet men ook zeggen van de operaties door VAN ITERSON verricht en in de voor eenige jaren verschenen dissertaties, door Dr. MAASLAND aangehaald, beschreven.

Mocht ik door mijn bezwaren tegen de publicatie van Dr. MAASLAND bewerkt hebben, dat zij, voor wie Dr. MAASLAND die mededeeling bestemde, zich tot kalm nadenken nederzetten, alvorens de nood hun den herniotoom van COOPER in de hand drukt, dan zal ik het doel van dit schrijven bereikt achten; verdere discussie hierover te voeren acht ik nutteloos. De chirurg van beroep zal voor zichzelf wel weten, welchen weg in te slaan, hem het beste voorkomt.

U dankend voor de plaatsruimte
den Helder,
18 Mei 1902.

Hoogachtend,

Dr. J. SMITS.

Geachte Redactie!

In het referaat van collega BOELE over het verplicht aangeven van tuberculose, voorkomende in het nummer van 17 Mei 1902, staat te lezen, dat „in Baden bijv. het aangeven van sterfgevallen aan tuberculose verplichtend (is).” Deze, door FRAENKEL neergeschreven zinsnede, schetst den toestand echter niet meer zooals zij *thans* is. Immers in een „Verordnung betr. die Bekämpfung der Tuberculose der Menschen vom 30 Januar 1902” (cf. *D. med. Woch.* n°. 20 Inseratenteil) lezen wij onder § 2 het volgende:

Die Aerzte haben jeden Fall, in welchem ein von ihnen behandelter, an vorgeschrittener Lungen- oder Kehlkopfschwindsucht Erkrankter seine Wohnung wechselt oder in Rücksicht auf seine Wohnungsverhältnisse seine Umgebung hochgradig gefährdet, ferner jeden Fall von Erkrankung an Lungen- oder Kehlkopfschwindsucht bei einer in einer Schule oder Erziehungsanstalt und den dazu gehörigen Räumlichkeiten wohnenden Person dem Bezirksamt mittelst der ihnen vom Bezirksarzte zu liefernden Anzeigekarte alsbald anzuzeigen,

Wat dan geschieden kan wordt in de laatste alinea van § 3 duidelijk gemaakt:

Bei den nach § 2 anzeigepflichtigen Erkrankungsfällen ohne Wohnungswechsel hat das Bezirksamt die erforderlichen Vorkehrungen zur Verhütung einer Verbreitung der Krankheit im Benehmen mit dem Bezirksarzt zu treffen, Belehrungen zu erlassen etc. Sofern sich nicht auf andere Weise Abhilfe treffen lässt, etwa durch Absonderung des Kranken etc., ist nöthigenfalls die Verbringung des Kranken in ein Krankenhaus herbeizuführen.

Hoewel dus FRAENKEL een dwangmaatregel in Duitschland onnoodig achtte, bestaat deze thans reeds in het Groothertogdom Baden.

den Haag, 18 Mei 1902.

Hoogachtend,

J. M. C. MOUTON.

Aan den WelEd. Hooggel. Heer Prof. G. C. NIJHOFF.

Hooggeachte Professor!

Het ingezonden stuk „de Zaterdag voor Artsen” werd door mij met groote belangstelling en instemming gelezen.

U zult dit te eer begrijpen, daar het de Afdeeling „Alfen en O.” was die op de Algemeene Vergadering te Groningen, de wenschelijkheid ter sprake bracht, om op wetenschappelijk gebied iets voor praktizeerende geneesheeren te doen, (voorstel in zake vacantie-cursussen) en het wederom deze afdeeling was, die, toen de pogingen van het Hoofdbestuur in opdracht der Algemeene Vergadering in het werk gesteld, om in deze iets te bereiken faalden, nogmaals de zaak ter hand nam en de voldoening mocht hebben, dat, dank zij den krachtigen steun van Prof. VEIT te Leiden, de eerste cursus voor praktizeerende geneesheeren werd gehouden.

In het belang van de door U voorgestane zaak zou ik U in overweging willen geven, niet uitsluitend vast te houden aan den Zaterdag.

Daar ik voor den eersten en voor een volgenden meer uitgebreiden cursus te Leiden de organisatie had op mij genomen, heb ik op dit gebied eenige practische ervaring gekregen, en deze heeft mij geleerd, dat althans in deze streken de Zaterdag een bij uitstek ongeschikte dag is voor de practici om er uit te gaan.

Daarom zou ik het van belang achten, dat uw voorstel in dien geest werd gewijzigd, dat zij die instemming betuigden met uw plan, op hun briefkaart opgaven den dag der week, die hun het meest geschikt voorkwam.

Langs dien weg zal men beter op de hoogte kunnen komen van de wenschen der eene partij, de hulpzoekende, die dan zooveel mogelijk in overeenstemming gebracht kunnen worden met die der andere, de hulpverlenende.

Met de beste wenschen voor het slagen van uw plan in het belang der praktizeerende geneesheeren, blijf ik hoogachtend

Bodegraven,
19 Mei 1902.

Uw Dv.

C. DEKKER.
